

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Hr. Thor Gunnar Kofoed for en tredje kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Det er med hensyn til hr. Kristen Touborgs udtalelse om det forurenende i at lægge store virksomheder ude i det åbne land eller ude i yderområderne. Er det måske mindre forurenende, at folk skal pendle i timer hver eneste dag for at komme på arbejde? Er det så ikke bedre at lægge virksomheden derude, hvor arbejdskraften er?

Den fg. formand (Inger Dahl-Sørensen):

Hr. Eyvind Vesselbo, også for en tredje kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det var meget godt at få et hjælpespørgsmål, det luner jo altid, når man er lidt presset.

Jeg hørte hr. Kristen Touborg sige, at lokalpolitikere, altså kommunalpolitikere, i højere grad end amtspolitikere kunne lade sig påvirke af interesser i kommunen. Jeg vil godt have hr. Kristen Touborg til at udbygge det og dokumentere, hvor hr. Kristen Touborg dog har det fra, at kommunalpolitikere i højere grad lader sig påvirke af lokale interesser end amtspolitikere.

Så kan jeg lige understrege – for det er igen sådan, at når man er lidt presset, kommer man til at sige noget forkert – at det med at bygge i skovene og i naturskønne områder er der ikke nogen i regeringen eller i regeringspartierne, som har planer om. Der er måske noget, hr. Touborg lige skal samle op på.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg tror ikke, vi på dette forholdsvis fremskredne tidspunkt skal diskutere for meget, hvad det er, regeringen og regeringspartierne har af planer for skovens fremtid. Jeg har hørt en del andre udsagn end det, hr. Vesselbo siger nu, og så vil fremtiden jo vise, hvem der har ret. Sådan som jeg har forstået det, var der i hvert fald én minister i regeringen, som meget gerne så, at det skulle være sådan, men det er muligt, at ministeren ikke havde et flertal bag sig. Det skal jeg ikke kunne sige.

Jeg kan bekræfte fru Margrethe Vestagers spørgsmål: Der er mange forskellige opfattelser af, hvad der forstås ved den store frihed, hvor-

når man må røre ved det kommunale selvstyre, og hvornår man ikke må. Eksemplet, fru Margrethe Vestager nævnte, er ét eksempel, og et andet eksempel er udfordringsretten. Her vil regeringen åbenbart ikke lade kommunerne selv bestemme, hvordan tingene skal fungere. Nej, man vil sikre, at enhver privat virksomhed kan byde på et projekt med alt det bureaukrati, det nu måtte medføre.

Med hensyn til at der er meget bureaukrati i det ene eller det andet: Det er nok lidt vanskeligt at få dette samfund til at køre helt uden bureaukrati. Vi har nogle regler, der skal overholdes, og det indebærer et vist bureaukrati; det kommer vi næppe uden om.

Til hr. Kofoed: Jeg sagde, at der kunne være problemer med forureningen i forbindelse med rensningen, for det er jo klart. Hvis man ligger langt fra et rensningsanlæg eller fra et bysamfund, vil det kunne give nogle problemer, og de løses lettere i et industriområde, end når man ligger langt væk derfra.

Endelig skal jeg sige til hr. Vesselbo, at jeg føler mig ikke spor presset – ikke det fjerneste! Men jeg mener i øvrigt, det er rigtigt, at der er områder, som ligger godt hos amtet, for som jeg sagde i min ordførtale, kan der sagtens være små kommuner, som føler, at de ikke kan sige nej, selv om de burde gøre det. Det har ikke noget at gøre med, om man sidder i amtet, det har noget at gøre med, hvor nær man er på sagen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Fru Margrethe Vestager som ordfører.

Kl. 14.20

Margrethe Vestager (RV):

Det er interessant, at vi nu endelig har fået den regionalpolitiske debat, som vi tog tilløb til og tog tilløb til og tog tilløb til, da vi diskuterede placeringen af statslige arbejdspladser.

Jeg vil fokusere på nogle af de ting, som skal være til stede, for at man kan bosætte sig og have ligelige vilkår. Det første er at have børnepassningsmuligheder til rådighed, og her må man sige, at der er en meget interessant prioritering fra regeringens side. Den er tilsyneladende mere optaget af, at ældre skal føle sig veltilpas ude i kommunerne, frem for at børnefamilierne skal gøre det.

Det er meget karakteristisk, at med L 130, som netop er vedtaget, finder man det nødvendigt at pålægge kommunerne at give valgfrihed for de ældre. Man finder desværre ikke, at det